

Sygn. akt III UK 132/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski

SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku W. W.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S.

o wysokość emerytury.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 stycznia 2006 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 marca 2005 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i zmienia wyrok Sądu Okręgowego -
Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 24 lutego
2004 r. w ten sposób, że oddala odwołanie wnioskodawcy od
decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 9 grudnia
2003 r.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 marca 2005 r. oddalił apelację organu rentowego – Wojskowego Biura Emerytalnego w S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 24 lutego 2004 r. zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 9 grudnia 2003 r. i zobowiązującego ten organ do ponownego przeliczenia wysokości emerytury wojskowej dla wnioskodawcy – W. W. przy uwzględnieniu jej podwyższenia o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby wojskowej pełnionej w latach 1977-1978 w składzie personelu latającego w samolotach odrzutowych dodźwiękowych, bowiem w czasie nauki w wojskowej szkole lotniczej w 1977 r. wnioskodawca osiągnął nalot 83,42 godzin na samolotach odrzutowych dodźwiękowych, natomiast w 1978 r. 75,33 godzin nalotu na samolotach odrzutowych dodźwiękowych; w ocenie Sądu Okręgowego, analiza obowiązujących przepisów art. 15 ust. 2 pkt 2 oraz art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 11, poz. 108 ze zm.) wskazuje na to, że sformułowane w § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 21, poz. 110 ze zm.) warunki – ograniczające możliwość podwyższenia emerytury wojskowej w sytuacjach w tych przepisach wymienionych tylko do okresów zawodowej służby wojskowej – wykracza poza delegację wynikającą z art. 15 ust. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, ponieważ art. 15 ust. 2 tej ustawy zawierający uregulowania dotyczące podwyższenia emerytury za każdy rok służby na samolotach naddźwiękowych o 2% podstawy wymiaru oraz za każdy rok służby na pozostałych samolotach śmigłowcach o 1% - tego rodzaju ograniczenia nie zawiera. Ten pogląd prawny Sądu Okręgowego podzielił Sąd Apelacyjny, który w konsekwencji w uzasadnieniu wyroku stwierdził w szczególności, iż „w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania sprzeczny z ustawą zapis § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych ograniczających prawo do podwyższania emerytury wojskowych wyłącznie do okresów pełnienia zawodowej służby wojskowej.”

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2005 r. pełnomocnik organu rentowego zarzucił „błędną wykładnię przepisu § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 21, poz. 110 ze zm.) w związku z art. 15 ust. 2 i 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), skutkującą uznaniem, iż wymieniony przepis rozporządzenia Rady Ministrów jest sprzeczny z powołaną wojskową ustawą emerytalną i w sposób niedopuszczalny zmienia przepisy tej ustawy. Zdaniem organu pozwanego, prawidłowe zastosowanie wskazanych przepisów ma na celu podwyższanie emerytur za okres zawodowej służby wojskowej, pełnionej w szczególnych warunkach. Nie zmienia to zasad przewidzianych przepisami wojskowej ustawy emerytalnej, ponieważ ustawa ta wyraźnie określa zakres podmiotowy świadczeniobiorców. Należy zatem przyjąć, iż wymieniony przepis rozporządzenia Rady Ministrów ustala podwyższanie emerytur, uwzględniając okresy zawodowej służby wojskowej. Ustawowe określenie ‘szczegółowe warunki’ pozostawia Radzie Ministrów ustalenie warunków pełnienia zawodowej służby wojskowej – art. 15 ust. 6, za które nie sposób uznać warunków sprzed okresów zawodowej służby wojskowej” (w tym kontekście, w uzasadnieniu kasacji skarżący wskazał również na treść uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1998 r., sygn. akt III ZP 17/98 – OSNAPiUS z 1999 r. nr 1 poz. 20). W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm. – obecnie jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm. – powoływanej nadal jako: ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin) określają zasady zaopatrzenia emerytalnego z tytułu „zawodowej służby wojskowej” w rozumieniu art. 12 i art. 13 tej ustawy. Dotyczy to również do przepisów art. 15

ust. 2 i ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, które określają zasady podwyższania emerytury żołnierza zawodowego, oraz art. 15 ust. 6 tej ustawy, na podstawie którego Rada Ministrów zobowiązana została do określenia w drodze rozporządzenia „szczegółowych warunków podwyższania emerytury, o których mowa w ust. 2 i 3”. Oznacza to w konsekwencji, że – wydane na podstawie upoważnienia wynikającego z art. 15 ust. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin – przepisy rozporządzenia Rady z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 21, poz. 110 ze zm.) w żadnym razie nie mogły obejmować innych rodzajów służby poza ‘zawodową służbą wojskową’, o której mowa jest w art. 12 i art. 13 tej ustawy, co też wyraźnie i zgodnie z upoważnieniem ustawowym wynika między innymi także z literalnego brzmienia dyspozycji § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a) tego rozporządzenia: „Emeryturę wojskową podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy pełny rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w składzie personelu latającego na samolotach odrzutowych, jeżeli żołnierz wykonał nie mniej niż 30 godzin lotów w ciągu roku.” Natomiast oczywiście błędny okazał się pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2004 r., podzielony następnie w pełni również przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z dnia 30 marca 2005 r., wedle którego w rozpoznawanej sprawie „nie może mieć zastosowania sprzeczny z ustawą zapis § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych ograniczających prawo do podwyższania emerytury wyłącznie do okresów pełnienia zawodowej służby wojskowej.” W konsekwencji, nietrafne okazały się również podjęte w rozpoznawanej sprawie rozstrzygnięcia prawne Sądów obu instancji, które podjęte zostały w nawiązaniu do przyjętej przez te Sądy błędnej interpretacji obowiązujących w tym względzie przepisów prawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 398¹⁶ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Teza:

§ 1 ust. 2 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady z dnia 27 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 21, poz. 110 ze zm.), wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego

zawartego w art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.), jest zgodne z przepisami tej ustawy i dotyczy wyłącznie 'zawodowej służby wojskowej' (art. 12 i art. 13 tej ustawy).